

JOANNE ROCK

NE KERTELJ!

KATHLEEN O'REILLY

PÁRBAN AZ ÁGYBAN

CARRIE ALEXANDER

ÉDES KIS SEMMISÉGEK

A VÁGY 12 ÁRNYALATA

A vágy 12 árnyalata

Joanne Rock

Ne kertelj!

Kathleen O'Reilly

Párban az ágyban

Carrie Alexander

Édes kis semmiségek

Minden jog fenntartva, beleértve a kiadvány egészének vagy egy részének bármilyen formában történő sokszorosítását. A mű a Harlequin Enterprises II B. V. jóváhagyásával jelent meg. Kiadványunk szereplői kitalált személyek. Bármely adott személlyel, akár élővel, akár elhunytal való hasonlóság a merő véletlen műve. § All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises II B. V. All characters in this book are fictitious. Any resemblance to actual persons, living or dead, is purely coincidental.

© Joanne Rock, 2004 – Harlequin Magyarország Kft., 2013

Első magyar megjelenés: Tiffany 274. – Harlequin Magyarország Kft., 2012

Eredeti címe: *Her Final Fling* (Harlequin Temptation)

Magyarra fordította: *Harcza Henrietta*

© Kathleen Panov, 2003 – Harlequin Magyarország Kft., 2013

Első magyar megjelenés: Tiffany 237. – Harlequin Magyarország Kft., 2009

Eredeti címe: *Once Upon a Mattress* (Harlequin Temptation)

Magyarra fordította: *Bosnyák Edit*

© Carrie Antilla, 2003 – Harlequin Magyarország Kft., 2013

Első magyar megjelenés: Tiffany 239. – Harlequin Magyarország Kft., 2009

Eredeti címe: *Sinfully Sweet* (Harlequin Temptation)

Magyarra fordította: *Vásárhelyi Zsolt*

Átdolgozott kiadás

Borító: Tipografik Art

ISBN 978-963-538-704-5

A kiadó címe: 2800 Tatabánya, Mártírok útja 44.

Felelős kiadó: dr. Bayer József Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

Szerkesztőség: 1122 Budapest, XII. Városmajor u. 12-14.

Levélcím: 1535 Budapest, Pf. 762.

Telefon: +36-1-488-5569; Fax: +36-1-488-5584; E-mail cím:

harlequin@eharlequin.hu

Ügyfélszolgálat: elofizetes@axels.hu; +36-40-510-510

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről
honlapunkon is tájékozódhat:

www.harlequin.hu

Az e-book-formátumot előállította és terjeszti:

readbox publishing, Dortmund

www.readbox.net

Joanne Rock

Ne kertelj!

1. FEJEZET

- Hé! El a kezekkel attól a tűzbokortól!

Christine Chandler dühösen meredt a férfira, aki a piros virágokat tépkedte.

- Hogyan, kérem? - Az idegen leeresztette a kezét.

Antracitszínű öltöny volt rajta, nyitott zakójával és meglazított nyakkendőjével igazán szexi volt.

- A tűzbokrok nagyon kényesek, és már képtelen vagyok tovább nézni, ahogy gyötri szegény virágokat. - A fiatal nő letörölte az izzadságot a homlokáról. Egyáltalán, mit magyarázkodik ennek a férfinak? Hiszen nincs itt semmi keresnivalója. Másfelől viszont lehet, hogy ő csupán Mr. Donzinetti egyik kíváncsi szomszédja.

A kissé különc olasz öregúr, aki megbízta őt a kertje átalakításával, hihetetlenül kedves, szóval biztosan akadnak barátai a szomszédok között itt, Coral Gablesben.

- Muszáj folytatnom a munkát, hogy ki ne száradjanak a gyökerek. Árulja el a nevét, és megmondom a tulajdonosnak, hogy itt járt.

Christine udvariasan mosolygott, de közben gondolatban már azt számolta, hány bokrot fog ültetni a terméskő fal mellé. Tekintete végigsiklott a hatalmas farmházon, amely a hatvanas évek stílusában épült.

Általában nem vesztegette az idejét olyan férfiakra, akik túl jóképűek voltak, arany karórát és méregdrága napszemüveget viseltek, de ez az idegen valamiért idegesítette. A társaságában úgy érezte magát, mint valami mocsári szörny. A haja kócos volt, az arca koszos, és a körme alatt föld sötétlett. Hol van a kertészkesztyű, amikor az embernek a leginkább szüksége lenne rá?

A férfi ellenben úgy nézett ki, mint akit skatulyából húztak ki. Csupán az öltönye többbe kerülhetett, mint az ő múlt havi lakbére.

– Ismeri a tulajdonost?

Az Armani öltönyös kételkedni látszott. Napszemüvege keskeny üvegén át tekintete körbejárta a telket, majd ismét megpihent Christine-en.

A lány mindössze százhatvanhárom centi volt, de most teljes magasságában kihúzta magát. Piszkos kendőt tűrt rövidnadrágja övébe, majd felállította a tűzbokrot. Ezután a gödörhöz vonszolta a cserjét, amelyet már előkészített az ültetésre.

Ez a munka fogja eldönteni, hogy képes-e megállni a helyét önálló tájkertészként, vagy sem. A nagyon szűk határidő miatt a városban senki más nem volt hajlandó vállalni a megbízást. Ez volt az ő nagy lehetősége. A maga huszonöt évével Christine-nek még nem volt túl sok megbízás a háta mögött, mégis biztos volt benne, hogy időben elkészül a Donzinetti- birtokkal.

Amikor ismét elhaladt a hívatlan látogató mellett, legszívesebben jól összekente volna az elegáns, egyedi tervezésű nadrágját. Miért avatkozik ez a férfi a dolgába? Még szörnyen sok munka vár rá...

– Nyilvánvalóan ismerem a tulajdonost, különben nem gürcölnék a hőségben, hogy szebbé tegyem a kertjét. – Na, jó, ez egy kicsit csípősebbre sikeredett, mint tervezte, de hát mégsem azért volt itt, hogy kirabolja a házat. Bárki világosan láthatta, mit csinál, még ez a divatos napszemüveg mögé rejtőző Adonisz is.

Nem szabad előítéleteket táplálnom ezzel a gazdag ficsúrral szemben pusztán azért, mert szemmel láthatóan dúskál a pénzben, mondta magának. Nem szabad elfogultnak lennem, csak mert nekem mások a szükségleteim és az értékeim. No és nincs egy vasam sem...

– Sajnálom. – A férfi a drága bőrcipőjében követte őt a fölászott kerten át. – Vito Cesare a nevem, és véletlenül a

testvéreimmel együtt én vagyok ennek a háznak a tulajdonosa.

Christine, aki éppen lenyomkodta a földet a gyökerek körül, hirtelen mozdulatlanáá dermedt. Utána felnézett a férfira, akinek a keresztnéve úgy hangzott, mint az egyik maffiózóé a *Keresztapából*.

Most végre alaposabban is megnézte magának a látogatóját. Az egyedi tervezésű öltöny izmos testet rejtett. A férfi sötétbarna haja kicsit túl hosszú volt, az ajka körüli rövid szakállon ellenben látszott, hogy gondosan nyírja. Volt benne valami vagányság. Mint Johnny Deppben. A méret után készült öltöny azonban nem illett a képbe.

– Tetszik, amit lát? – A férfi levette a napszemüvegét.

Christine elcsodálkozott. Világosbarna, éber szempár. Ő inkább sötétbarna, ábrándos szemekre számított.

– Nem igazán. Csupán arra gondoltam, hogy maga semmiképp sem lehet a tulajdonos testvére. – Giuseppe Donzinetti konfekcióruhákat viselt. Rendes és energikus kis ember volt, aki a kertben fel-alá rohangálva kézzel-lábbal magyarázta neki az átalakítással kapcsolatos elképzeléseit.

– Kitől kapta a megbízást? Nico, Renzo vagy Marco volt az? Giselle húgom biztosan nem lehetett, mert vele pár nappal ezelőtt beszéltem.

– Szent ég, mégis hány testvére van magának? – Christine abbahagyta a munkát, és még mindig guggolva lazább tartást vett fel. – Akivel a szerződést megkötöttem, azt nem Cesarénak hívták. – Hirtelen gyanakvás fogta el, és felállt. – Éppen ezért most azon töprengek, vajon miféle ostobaságot próbál előadni nekem.

Soha többé nem engedi, hogy egy férfi becsapja! Egy Vito nevű fickónak meg, akiről már első pillantásra látszik, hogy csak bosszúságot okozna neki, pláne nem. Tavaly egy internet-Casanovába esett bele, aki versekkel és ígéretekkel csábította el, és még a kezét is megkérte. Csak egy dühös feleség hívásának köszönhetően tudta meg, hogy ő csak az egyik a nyolc állítólagos jegyesből, aki lépre ment a

fickónak. Azóta nagyon hamar rájött, ha valaki át akarta verni.

– Ez nem ostobaság. – Vito az ingzsebébe tette a napszemüvegét, majd levette a zakóját. Utána megtörölte a homlokát. – De túl meleg van ahhoz, hogy itt vitázzunk. Kérem, jöjjön be a házba! Ott, hála a klímának, sokkal hűvösebb van, és szép nyugodtan tisztázhatunk mindent.

Csak a holttestemen át, gondolta Christine.

– Ennyire naivnak látszom? Nem engedek be idegeneket a házba. – Szerencsére volt a házhoz kulcsa, amelyet Mr. Donzinettitől kapott a megállapodásuk részeként. Christine az idős úr kérésére csökkentette az árat, aminek fejében a birtokon lakhatott, miközben igyekezett csodát művelni a kerttel. Így nemcsak a munkájára tudott jobban összpontosítani, hanem a saját lakás bérleti díját is megspórolhatta, amit valószínűleg amúgy sem engedhetett volna meg magának.

– Nem szükséges beengednie. – Vito a nadrágzsebébe nyúlt, és egy kopott kulcsot vett elő, amely sokkal régebbinek és sötétebbnek látszott, mint amelyet Mr. Donzinetti Christine számára másoltatott. – Bármikor bemehetek a saját házamba, amikor csak akarok.

Christine is gyorsan átkutatta a zsebeit a saját kulcsa után, és közben minden erejével azon volt, hogy ne essen pánikba. Vajon Mr. Donzinetti csak egy bolond öregember, aki valami furcsa játékot űz vele? Lehet, hogy ő pedig nem is kapja meg a munkadíja fennmaradó részét, miközben keményen dolgozik azért, hogy időben elkészüljön?

Végre megtalálta a kulcsot. Elővette, és Vito kulcsa mellé tette. Úgy hasonlítottak egymásra, mint két tojás.

Ez nem lehet igaz!

– Ha tényleg maga a tulajdonos, akkor hol volt múlt héten? Én ugyanis már jó pár napja itt vagyok. És különben is: akkor ki ez a különös Giuseppe Donzinetti, akitől a megbízást kaptam?

- Giuseppe bácsi itt volt? - Vito kigombolt egy gombot az ingén, mire Christine figyelme önkéntelenül is napbarnított bőrére terelődött.

- Szóval ő a rokona? - Talán mégiscsak megkapja a pénzét...

- Egy rokon, akinek nincs joga hozzá, hogy az engedélyem nélkül vendégeket hozzon ide. Egyébként igen, ő a bácsikám. - Vito felgyűrte az ingujját. - Tulajdonképpen azt hittem, Nápolyban van.

Nagyszerű! Csak nem utazott vissza az örült öregúr Olaszországba?

Christine Chandler életében másodszor találta magát olyan helyzetben, amely kezdetben nagyon ígéretesnek látszott, de aztán katasztrófává vált. Csakhogy ezúttal önmagán kívül senkit sem hibáztathatott.

Vito Cesare még sosem kereste a konfliktust egyetlen nővel sem. Ezt a hihetetlenül koszos lányt pedig, aki - mint valami kis vakond - szemmel láthatóan pusztá kézzel túrta fel a fél kertet, semmiképpen sem szeretne volna felizgatni. Dühében még képes lenne a kert másik felét is ugyanígy feldúlni.

Nagyon magas volt a levegő páratartalma Miamiban. E pillanatban Vito túl rosszkedvű volt ahhoz, hogy a napon sülve beszélgessen ezzel a nővel. Épp most érkezett Párizsból, és még mindig szenvedett az időeltolódás miatt. Ráadásul tegnap a futam után sokáig ünnepelte a győzelmét, és közben próbálta megértetni az egyik túl szenvedélyes női rajongójával, hogy nála a „nem” az tényleg nemet jelent.

- Sajnálom, ha a házzal kapcsolatban félreértés történt. De egy tizenkét órás repülőút van mögöttem, és ha nem ihatok azonnal valamit, akkor itt helyben összeesem. - A férfi elszántan lépett a kis bőröndjéhez, amelyet a taxisofőr a kocsibejárón rakott le. A válla fölött még visszakiáltott: - Jöjjön be, beszéljük meg ezt a kaotikus helyzetet!

Amikor a káoszt említette, szó szerint értette a dolgot. Az egykori virágágyások felásva, egy kivágott fa feldarabolva hevert az ösvényen. A bejárathoz vezető út kavicsa nagy halomba volt összesöpörve. Mi az ördögöt képzelte ez a nő, amikor így elcsúfította az ő otthonát?

Valójában a házat egyenlő részben birtokolta az összes testvér. Amikor az apjuk meghalt, rájuk hagyta. Azonban Vito legfiatalabb testvére most éppen a Harvardon tanult, és a későbbiekben is azt tervezte, hogy nyugaton marad. A lánytestvére pár hét múlva készült férjhez menni, és már most külföldön élt. Két másik fivérének pedig régóta saját háza volt. Emiatt Vito úgy érezte, hogy egyedül az övé a felelősség a családi házért.

Így volt ez már a szülei halála óta.

Legidősebb fiúként ő nevelte fel a testvéreit. Az édesanyja még kamaszkorában halt meg, az apja pedig hat évvel később szívrohamot kapott. Vito gondoskodott a házról és a testvéreiről egészen addig, amíg a húga főiskolás nem lett, a legfiatalabb öccse pedig végzős a középiskolában. Ezután a testvéreire, Nicóra és Renzóra ruházta a felelősséget, és valóra váltotta a saját álmát: Európa autóversenypályáin töltötte élete nagy részét.

Már kinyújtotta a kezét a kilincs után, amikor a mögötte felhangzó lépések kiszakították a gondolatai közül. Megfordult. Ott állt a makacs kertészlány, és éberén méregette a világoskék szemével.

– Most nem mehet be – közölte vele Christine, és a füle mögé simított egy sötétbarna hajtincset. – Van egy kis rendetlenség.

Vito körbenézett a kerten. Lehet, hogy odabent még rosszabb a helyzet, mint idekint? Alaposan megnézte magának a lány sáros nadrágját és átnedvesedett pólóját. A koszos ruha nagyon is izgató testet takart.

– Mennyire?

– Tekintetbe véve, hogy maga úgy néz ki, mintha épp valami divatfotózásról érkezett volna, bizonyára elég

rossznak fogja találni. – A lány karba tette a kezét a melle előtt, és a tekintete nyilvánvalóvá tette, hogy szerinté Vitónak nincs itt semmi keresnivalój a. – De szerintem csupán egy napi kemény munka, és ismét minden a régi fényében ragyoghat.

Ez nem hangzott jól. Vito nagyon szenvedett az időeltolódás miatt, és ilyen körülmények között sokkal szívesebben töltötte volna az idejét alvással, mint takarítással. Tulajdonképpen amióta nem kellett apát és anyát játszania a testvérei számára, és helyette a versenypályán élte az életét, teljesen hozzászokott, hogy mindent a házvezetőnőre hagyjon. Évek óta nem volt a kezében törlőrongy. A háztartási feladatok egyáltalán nem hiányoztak neki.

Ám a hőségben való álldogálásnál még a takarítás is jobb lehet. Szóval Vito a zárba dugta a kulcsát, de aztán elbizonytalanodott.

– Attól tartok, nem értettem a nevét.

– Christine Chandler. Elnézést. Általában szívesebben mutakozom be, amikor tiszta a kezem.

– Érthető. – A férfi benyomta az ajtót, és belépett a ház hatalmas konyhájába. Az épületet az apja még akkor vásárolta, amikor a családjával együtt áttelepült az Egyesült Államokba.

Nemrég még legalábbis ez volt a ház konyhája. Pillanatnyilag a mosogató levágott növényekkel volt tele, az ablakpárkányokon és a székeken pedig mindenhol gyeptéglák sorakoztak. A padlón meg virágfölddel és madáreleséggel teli zsákok heverték.

– Madáreleség? – Ez volt a legártalmatlanabb kérdés azok közül, amelyek éppen a szájára kíváncsoztak. A legszívesebben ordítva érdeklődött volna, mit képzelt ez a lány, amikor szemétdombbá változtatta a konyháját.

Az anyj a mindig is kissé hivalkodónak tartotta a házat a hatalmas helyiségei miatt. De mégis ez volt Vito otthona. Mindig boldogan tért ide vissza. Most azonban...

- A madaraknak - magyarázta lassan Christine, mintha egy szellemi fogyatékoshoz beszélne. Ügyesen lavírozott a padlón heverő zsákok között, és a mosogató egy apró szabad foltja fölött megmosta a kezét. - A bácsikája, Giuseppe többször is rámutatott, hogy a kert újjáépítésével szeretne minél több madarat idevonzani, de ebbe eleinte mindenképpen be kell segíteni.

- És miért nem a garázsban tárolja ezt a sok lomot?

- Ami a madáreleséget illeti... igen, azonnal elpakolom. - Csizmás lábával megbökött egy másik zsákot. - De a növényekkel vigyázni kell. A garázsban nagyon meleg van, és tovább megörik a frissességüket, ha hűvösben tároljuk őket. De bármikor kivihetem mindet a műhelybe.

Vito letette a bőröndjét egy halom gyeptéglára a bejárati ajtó mellett. Óvatosan ráterítette a zakóját is, majd elvergődött a hűtőig. Azt remélte, hogy egy jeges ital segít visszanyernie a hidegvérét. Egy whisky jéggel lenne most a legideálisabb.

De zöldcitromon kívül semmi mást nem talált. Abból viszont egy nagy halommal volt.

- Munka közben nagyon sok limonádét iszom. - Christine megtörölte a kezét, és utat tört magának a férfi mellett. A hűtő ajtajában lévő polcról kivett egy fehér kannát. Ezt Vito korábban a sok gyümölcs miatt észre sem vette. - Kér egy pohárral? Közben szép nyugodtan tisztázhatnánk a félreértéseket.

Vito nem volt biztos benne, hogy bármit is tisztáznia kellene. Káosz vette körül, és idegennek érezte magát a saját házában.

Talán mégis inkább elő kellene kerítenie azt a whiskyt.

- Minden rendben van? - Christine egy poharat adott át neki, és lefejtette a férfi kezét a hűtő ajtajáról. - Amint sikerül megállapodnunk abban, hogy továbbra is megkapom a béremet a fáradozásaimért, szívesen eltűnök az útjából, és ismét munkához látok. Ki fogják fizetni mindezt, ugye?

A lány széles kézmozdulattal körbemutatott a konyhán és a házon, amit tulajdonképpen katasztrófasújtott övezetté kellett volna nyilvánítani. A kertről már nem is beszélve. Az a látvány a legbátrabb szomszédot is képes lenne évekre elriasztani.

– Azt mondja, hogy ezért maga pénzt szokott kapni? – A férfi úgy vélte, az egész helyzet sokkal inkább olyan, mint egy önkényes lakásfoglalás. Csaknem elnevette magát, amikor látta, hogy a lány komolyan fontolóra veszi a kérdését.

– Az igazat megvallva, néha nem szoktak fizetni nekem, mert még nagyon új vagyok ebben a szakmában, de egész Kalifornia legjobb tájkertészétől tanultam, és készen állok rá, hogy a megszerzett tudás birtokában szebbé tegyem Florida déli részét. – Vízet engedett egy műanyag pohárba, és megöntözte a mosogatóban álló növényeket. – Egyéni vállalkozóként a maga kertje az első nagy munkám, de más szakemberekkel karöltve már több nagy megbízatást is teljesítettem Kaliforniában.

Vito a konyhapultnak támaszkodott.

– És pontosan mivel bízta meg magát a bácsikám? – Elhatározta, hogy amint lehet, kérdőre vonja Giuseppét, hogy mégis mit képzelt.

– Átépítem a kertet. – A lány letette a poharat. – A bácsikája azt mondta, hogy az unokahúga esküvőjére mindennek kifogástalanul kell kinéznie, éppen ezért most azon dolgozom, hogy csaknem az egész kertet átalakítsam. – Christine az ajkába harapott. Vito figyelmét nem kerülte el az érzéki mozdulat. – Tényleg lesz esküvő? Vagy a bácsikája esetleg... tudja... esetleg nincs minden rendben a fejével?

– Nem, nem! Szellemileg semmi baj vele. Bizonyára szeretett volna meglepni. Ezek szerint nem említette, hogy én is felbukkanhatok?

– Egy szóval sem! – Christine óvatosan szétválasztott pár borostyánindát. – Higgye el, arra biztosan emlékeznek.

Ez a lány átkozottul jól bánik a növényekkel, még akkor is, ha fogalma sincs róla, mire való a felmosórongy. Amikor Vito látta, milyen gyengéden bánik a zöldellő sarjakkal, önkéntelenül is elmerengett...

Gyorsan megköszörülte a torkát. Véletlen lenne, hogy a bácsikája éppen egy ilyen csinos, fiatal nőt alkalmazott? Úgy tűnt, a nő a házban lakik, és Giuseppe tökéletesen tisztában volt azzal, hogy Vito már hetekkel a húga esküvője előtt haza fog jönni.

Nem, ez nem lehet véletlen!

– Attól tartok, elnézést kell kérnem. – A férfi félretette a kiürült poharát. Hirtelen sokkal jobban átlátta a helyzetet. Giuseppe, a vén kerítő ismét támadásba lendült. – A bácsikám állandóan próbál párt keríteni a család egyedülálló tagjainak, és attól tartok, ezúttal is abban reménykedett, hogy egymásba botlunk. Egyszer Lorraine nénikémhez vett fel egy medencetisztító fiút. Pedig Lorraine-nek nincs is medencéje. Hihetetlen élvezettel hozza össze az embereket, és aztán kíváncsian figyeli a fejleményeket. Giuseppe bácsi szerint már rég meg kellett volna nősnöm.

– Egy pillanat! – Christine összeráncolta a homlokát, és a szeme hirtelen elsötétült. Kihúzta magát, és határozott hangon rákérdezett: – Csak nem azt akarja mondani, hogy a bácsikája azért vett fel, hogy elszórakoztassam magát, nem pedig a kertépítői képességeim miatt?

– Nem, nem! – Giuseppe számára a házasság, a gyerekek és a család volt a legfontosabb. De Vito ezt inkább nem kötötte a kertészlány orrára. A nő dühe izgatóan hatott rá. Számtalan más lehetőség futott át az agyán, mivel vehetné rá a pirulásra. – Bizonyára csupán azt szeretné, hogy csinos hölgyekkel találkozzam, és...

– Én nem vagyok csinos!

A lány a növényeivel nagyon gyengéden bánt, de látszott rajta, hogy Vitót legszívesebben megfojtaná.

– És be fogom perelni a bácsikáját, ha azt hiszi, hogy elfogadok egy playboyt fizetségül, akinek annyira kevés

köze van a természethez, hogy még azt sem tudja, mire való a madáreledel.

- Lassan a testtel! - Vito szerette azt hinni, hogy jóval türelmesebb a féktelen fivéreinél, akik mindig előbb beszéltek, és csak aztán gondolkoztak. De hogy jön ez a nő ahhoz, hogy playboynak nevezze? - Nem hiszem, hogy alaptalan vádaskodással megyünk valamire. Én csak próbálom elmagyarázni magának a bácsikám tettének mozgatórugóit.

- Akkor legyen szíves, közölje vele, hogy egyáltalán nem örülök neki, ha egy megbízást csupán a formás fenekemnek és nem a képességeimnek köszönhetek, rendben?

Mielőtt a férfi válaszolhatott volna, Christine már sarkon is fordult, és elhagyta a konyhát.

Vito az ablakon keresztül nézett utána. A szóban forgó fenék valóban nagyon csábító volt. Ez a nő még dühösen is nagyon tetszett neki. Nyelt egyet, és a kimerültségét mintha elfújták volna.

2. FEJEZET

Christine a kocsifelhajtó közepén megtorpant és elgondolkozott. A kocsija a helyén áll, bármikor elmehet. De tényleg ezt tegye?

Nincs se pénze, se lakása. Eddig egyáltalán nem gondolt arra, hogy új lakást keressen, hiszen még legalább egy hónapig itt kellene dolgoznia. Ha most elmegy innen, akkor örökre le kell mondania a saját vállalkozással kapcsolatos álmáról.

Tanácstalanul nézett körbe, és felfedezte a tűzbokrot, amelynek már le is kókadtak a levelei. Nem hagyhatta elpusztulni ezt a növényt egy hatásos kilépő kedvéért. Ezért hát a büszkeségéről megfeledkezve trappolt át a kertnek azon a részén, ahol később virágágyásokat akart majd kialakítani. Amikor kiadósan megöntözte a bokrot, önkéntelenül is eszébe jutott az értékpapírszámla, amelyet a bátyja nyitott a számára.

Megvolt rá a pénze, hogy megvalósítsa az álmát. De nem akarta a vállalkozását olyan pénzre alapozni, amelyért valaki más dolgozott meg. A bátyja, Seth éveken át fáradhatatlanul munkálkodott, és idővel megtanulta, hogyan fektesse be jól a pénzét. Vagyonokat keresett, és egy jelentős részét rá és a fivérükre, Jesse-re íratta. De Christine nem lett volna képes tiszta lelkiismerettel elfogadni azt a pénzt.

Leöblítette a kezét a kerti slaggal.

Visszamegyek, és beszélek Vito Cesarével, döntötte el magában. Nagyon alázatos leszek, és még mosolyogni is megpróbálok.

Ez azonban nem volt az erőssége.

Amikor kiegyenesedett, Vito már ott állt előtte. Olívaszínű rövidnadrág és fehér póló volt rajta. Két pohár limonádét tartott a kezében. Óvatosan átlépte a slagot, és Christine felé nyújtotta az egyik poharat. Meztelen lábán fekete papucsot viselt.

– Már korábban ki akartam jönni, hogy tisztázzuk ezt a félreértést, de aztán úgy döntöttem, jobb, ha a beszélgetésünk előtt először kicsit lehűtöm magam.

A férfi a papucs miatt sokkal megközelíthetőbbnek látszott. Az arany karóra eltűnt a napszemüveggel egyetemben. Ezt az új, laza Vitót Christine sokkal jobban kedvelte.

Egy húzásra kiitta a limonádét. Muszáj lehiggadnia! Nem, nem fog beleesni egy férfiba, aki a markában tartja a jövőjét!

– Tulajdonképpen én is magához készültem, hogy bocsánatot kérjek. – Felforrósodott homlokához szorította a hideg poharat. – Nagyon felzaklatott, hogy a szép kertek a bácsikájának talán semmit sem jelentenek. Szerettem volna, ha inkább a képességeimmel sikerül lenyűgöznöm őt, és nem azzal, hogy jobban nézek ki rövidnadrágban, mint a versenytársaim. Érti?

A férfi végigjáratta tekintetét a lány lábán, és Christine önkéntelenül is arra gondolt, vajon hány nő eshetett már áldozatul ennek a pillantásnak.

Én már túl vagyok ezen, döntötte el magában. Mennyi gúnyolódás céltáblájává váltam, mert lépre mentem a csábítás egyik mesterének!

Kiitta a limonádé utolsó cseppjeit is.

– Nagyon is világos. – Vito a ház felé intett a fejével. – Hátsó, a verandánál van szék, ha szeretne leülni pár percre.

Christine bólintott, és követte a férfit. Teljesen nyilvánvaló volt, hogy néhány dolgot még meg kell beszélniük egymással.

– Szóval azt állítja, tudja, milyen az, amikor a teste és nem a tudása miatt kap meg az ember egy munkát? – A

lány úgy döntött, könnyed hangot próbál megütni. Így esély sincs rá, hogy feszültté váljon a helyzet.

– Igen, pontosan. – A férfi a verandához vezette.

Christine itt tárolta a tözeget. A trágyát már a múlt héten felhasználta. Leült a férfival szemben a kis kovácsoltvas asztalhoz, és letette a poharát. Csak a hatalmas napernyő állt közöttük. Szerencsére ezen a részen a kert nem volt annyira feldúlva.

– Szóval mikor ítélték meg a kinézete alapján? Csak nem vállal néha megbízásokat fehérneműmodellként is?

– Maga szerint lenne esélyem ezen a téren?

– Csak feltételezés volt. – Bárcsak ne itta volna ki olyan hamar a poharát! Amikor maga elé képzelte Vítót alsónadrágban, hirtelen megint nagyon melege lett. Vajon a bokszt vagy a fecskét szereti?

– Christine?

A férfi hangja kiszakította a fantáziálásból.

– Elnézést, mit is mondott?

– Autóversenyző vagyok. – A férfi vidám tekintete arról árulkodott, hogy tudja a, mire gondolt éppen. – És néha az emberek csak azért fogadnak valakire, mert jól néz ki az overallban. Az, hogy milyen jól vezet, mellékes. Megértem tehát, ha bosszankodik a bácsikám miatt. De ő sosem adta volna magának ezt a megbízást, ha nincs meggyőződve arról, hogy nagyszerű munkát fog végezni a kertben.

Tényleg nagyon izgatott Giselle esküvője miatt.

– Maga autóversenyző?

Sportolónak tekinthető egyáltalán egy autóversenyző?

– A Formula-1 -ben. – A lány értetlenkedő pillantását látva még hozzátette: – Az a leggyorsabb kategória. Nem úgy, mint a Nascar-futamok.

– Ez nem sokat mond nekem. Viszont biztos vagyok benne, hogy jól áll magának a kezeslábas. De térjünk vissza a tárgyhoz! Mi lesz így a megbízásommal?

Vito körülnézett a kertben, és hátradőlt a széken.

- Azt hiszem, folytatnia kellene a munkát. Nem akarom megbántani, Christine, de jelenleg olyan a kert, mint egy katasztrófasújtott övezet.

- A félkész munka mindig ilyen látványt nyújt. - Nem ő volt a világ legrendszeretőbb embere se a munkában, se a magánéletben. De lelki szemei előtt már látta a kertet végleges állapotában, és tudta, hogy mindenkit elbűvöl majd. - Különben úgy tudtam, senki sem fog a házban lakni rajtam kívül. Semmi értelme esténként minden szerszámot becipelni a garázsba, amikor hat órával később ismét szükségem lesz rájuk.

- Olyan sok időt tölt kint?

- Mikor látta utoljára a kertet? Gyakorlatilag minden frissítésre szorul, a talajt is beleértve. Ebben a hőségben maga az öntözés is egész embert igénylő munka, főleg ha a növényeket is át kell ültetni. - Christine előrehajolt, majd könyökével az asztalra támaszkodott. - Szóval maradjak, és fejezzem be a munkát?

- Mindenképpen. Nem szeretném, ha a kishúgom ebben az állapotban látná viszont a szülői házat. Giuseppe biztosan említette, hogy szeptember elsejére mindennel el kell készülnie.

- Nem gond. Feltéve, hogy bírom ezt az örült tempót. Az ehhez hasonló délutánokat például jobb, ha elfelejtem. - Egy kicsit eltartotta nedves pólóját a felforrósodott bőrétől, és egy könnyed fuvallatért imádkozott. - Továbbra is itt kell laknom, hogy minél több időm legyen a munkára. Van olyan családtagja, akinél eltölthetne pár hetet? Talán Giuseppénél?

- Ezzel lehet egy kis gond. - Vito egy húzásra kiitta a poharát. Az üvegről a lecsapódott pára a pólója kivágásába csöpgött, és Christine tekintetével követte a víz útját.

Gyorsan pislogni kezdett, mielőtt még ismét a hatalmába kerítette volna egy fantáziakép a férfiről alsóneműben.

- Vagy esetleg valami puccos szállodában. A versenyzők nem gazdagok?

– Nem a pénzről van szó. Szívesen lakom ebben a házban. Itt nőttem fel. – A férfi behatóan méregette őt a világosbarna szemével.

Christine sejtette, hogy nem lesz könnyű meggyőznie.

– Na, igen, de nem maradhatunk itt mindketten.

– Miért? A szüleim halála előtt nyolcan laktunk itt.

Szerintem ez a ház kettőnknek is éppen elég nagy. – A férfi elmosolyodott.

– Lakjak együtt egy idegennel? És mi van, ha maga valami pszichopata?

Vitónak az arcára fagyott a mosoly.

– Igaza van. Ha a húgom valami hasonlóra vetemedne, akkor... Na igen, az igencsak felzaklatna.

A fenébe! Hogy képes ez a férfi romba dönteni a terveit? Szüksége van erre az állásra, ezért muszáj valahogy megegyeznie vele.

– Ha meg tudja győzni Giuseppét, hogy fizesse a szálloda költségét, akkor hajlandó vagyok arra, hogy naponta ingázzak. Bár nem szívesen vezetek ilyen fáradtan.

– Nem, már így is épp elég keményen dolgozik. Nincs senki, aki segíthetne magának a munkában?

Hogyan vehetne fel valakit, amikor saját magát is alig tudja eltartani?

– A bácsikája nagyon kedvező ajánlatot kapott tőlem. Nincs keret segítőre.

– Akkor felemelem a munkadíj át.

Úgy tűnt, a férfi már készül is elővenni a csekkfüzetét. Christine hevesen megrázta a fejét.

– Köszönöm, de nem akarok még több pénzt kivenni a zsebéből.

Vitónak mindig is imponáltak az ambiciózus nők, akik képesek megállni a saját lábukon. Úgy mérte végig a lányt, ahogy egy új versenyautót venne szemügyre. Szívósabb volt, mint első pillantásra sejteti lehetett. Barna haja lágyan hullámozott az arca körül. Törékeny testalkatú volt, de

minden finomsága ellenére látszott, hogy nem riad vissza a kemény fizikai munkától.

– Mit javasol?

– A ház meglehetősen nagy – ismerte be végül a lány nagy nehezen. – És különben is, az időm nagy részében kint leszek...

Vito majdnem leesett a székről, annyira megdöbbsent. Hiszen ez majdnem úgy hangzott, mintha a nő kezdené beadni a derekát.

Valahogy rá fogja venni Giuseppét, hogy adjon a kertészlánynak nagyvonalú jutalmat a túlórák miatt, meg azért, hogy az ő jelenlétébe is bele kellett törődnie.

– Nekem is rengeteg dolgom lesz. – Vito egy számítógépes játék fejlesztésén akart dolgozni, ami már évek óta izgatta a fantáziáját.

Christine-nél bájosabb nővel viszont már rég nem találkozott. Az ő világában túl sok kikent-kifent cicababa volt, de túl kevés igazi nő. Christine olyan természetes, olyan friss!

– Rendben. – A lány biccentett egyet, majd felemelkedett. – Talán még ma felkereshetnénk néhányat a szomszédai közül. Ha ők is megerősítik, hogy maga rendes ember, akkor én visszatérek a munkámhoz, és a házban pedig igyekszünk jó messzire elkerülni egymást.

Vitót még egy vadonatúj versenypálya látványa sem tudta volna úgy felizgatni, mint a következő pár hét kilátásai. Reménykedett, hogy a lány belé botlik majd közvetlenül zuhanyozás után, miközben nem visel mást, csupán egy parányi törölközőt. Vagy éjszaka egy szál selyem hálóingben kilopakodik majd a konyhába enni valamit... A férfi csak nehezen tudta magába fojtani diadalittas mosolyát.

– Megegyeztünk. – Felállt, és átlépett néhány tűzeggel teli zsákon. – Először Mrs. Kowolskit látogassuk meg! – A szomszédos házra mutatott. Az ott lakó özvegy egy ételkiszállítással foglalkozó vállalkozást működtetett, így

szinte ki sem mozdult a konyhájából. – Remélem, éhes, mert valahányszor meglátogatom a hölgyet, valóságos kajahegyeket kell eltüntetnem.

Christine felpattant.

– Szuper, szinte éhen halok!

Azzal már el is indult az egyik ösvényen a Vito által jelzett irányba. Minden lépésnél megvillant a fény formás vándliján, és a férfi a gondolataiba merülve követte.

Igen, mormolta, engem is gyötör az éhség. De ezt Mrs. Kowolski nem csillapíthatja, akármit tálal is fel.

Egy órával később Christine még mindig Mary Jo Kowolski barátságos konyhájában üldögélt, és azon merengett, vajon elvégezhet-e bármit is még naplemente előtt a mára kiszabott munkából. Egy Vitót népszerűsítő kampány kellős közepébe csöppent. Mary Jo éppen egy újabb történetet mesélt a férfi gyerekkoráról, miközben újratöltötte Christine csészéjét málnateával.

Mrs. Kowolski hatvan körüli, kerek arcú asszony volt, de rikítóan piros felsőjében sokkal fiatalabbnak látszott, pláne úgy, hogy egy időben legalább tíz étel készült a keze alatt.

Vito elcsent egy citromos kekszet az egyik sütőlapról.

– A legjobb, ha indulunk, hogy Christine még...

Mary Jo ekkor a kezébe nyomott egy tányért a keksznek.

– Vito mindig is nyugodtabb volt, mint a testvérei. Ők képesek lyukat beszélni az ember hasába.

Christine el sem hitte, hogy ezt éppen Mary Jo teszi szóvá. Hiszen úgy látszott, nem is vesz levegőt beszéd közben. A lány kiitta a teáját, és már felállás közben azon töprengett, legközelebb vajon milyen ürüggyel kereshetné fel Mary Jót. Ez az étel menyei változatosságot jelentett azokhoz a szendvicsekhez képest, amelyeket a szabad perceiben készített magának.

Mary Jo gyakorlott mozdulatokkal pakolta át egy állványra a citromos kekszeket, hogy lehűljenek, és közben Vitóra kacsintott.

- Már alig várom, hogy láthassam a férfit, akit méltónak találtál a kishúgod kezére. Elmesélted már Christine-nek, hogyan követte Giselle-t a szalagavató estéjén egészen a bálteremig, aztán haza?

- Ezt a történetet mindenki erősen kiszínezve meséli el. - Vito már sürgette volna az indulást, de Christine ezt az egy történetet még hallani szeretete volna.

- Van esetleg még egy keksze, Mary Jo? - érdeklődött.

- Rengeteg. - Az asszony átnyújtott egy tányérsyi süteményt Christine-nek. - Csomagolok magának, miközben elmesélem Giselle báljának a történetét. - Christine élvezettel harapott bele az egyik kekszbe, és hallotta, amint Vito ingerülten felnyög. Az első benyomása Vitóról az arany karórájával és a méregdrága öltönyével egyáltalán nem illett ahhoz, akiről Mary Jo Kowolski mesélt neki.

- Na igen. A Cesare fivérek annak örültek volna a legjobban, ha senki sem hívja el a kistestvérüket. De egyet megmondhatok magának: mire Giselle betöltötte a tizenhatot, már egy seregnyi fiatalember tolongott a ház előtt. A fivérei persze mindegyiket elijesztették.

- Mrs. Kowolski, ez egyáltalán nem igaz, én...

- Mindenesetre mindenkit nagyon meglepett, amikor Giselle Billy Spearsszel akart elmenni a bálba. Abban is erősen kételkedtem, hogy sikerül-e egyáltalán kijutnia a házból, de épp, amikor elkészültem az egyik barátnőm esküvői tortájával, láttam, hogy elhajtottak Billy kocsiján. És mit láttam, amikor kinéztem a konyhaablakon? - Mary Jo a Cesare-ház előkertje felé intett az egyik kezével. - Vito, Nico és Renzo éppen akkor pattant kocsiba, és a húguk nyomába eredtek.

- Egy partira indultunk - vetette közbe Vito. - Billynek és Giselle-nek terveik voltak, szóval mi is szórakozni akartunk egy kicsit.

Mary Jo hitetlenkedve elmosolyodott, és a szeme sarkából végigmérte Vitót.

– Milyen különös! Bizonyára teljesen véletlenül indultatok el alig pár perccel Billy és Giselle után a házatok elől. – Az asszony kis időre elhallgatott, mert újabb adag tésztát tett egy sütőlapra. – És amikor csókolózáson kapta a húgát, kicibálta szegény Billyt a kocsijából.

Vito a fejét csóválta. Ez már tíz éve történt!

– Az a fickó teljesen rátapadt a tizenhat éves húgomra, és nem is állt szándékában visszafogni magát. Ráadásul mindezt a saját kocsifelhajtónkon! Igazság szerint büszke voltam magamra, amiért vérontás nélkül sikerült megoldanom a helyzetet.

Christine szerette volna kimenteni Vitót a kellemetlen helyzetből. Valószínűleg már elég régóta kínozták a gyerekkoráról szóló anekdotákkal. Magához vette a neki csomagolt kekszet, majd az ajtóhoz lépett.

– Ezek szerint a fiatalember igencsak komolyan vette a védelmező szerepét, ugye?

Mary Jo rákacsintott.

– Még mindig ilyen.

Vito már kint volt, és tartotta Christine-nek az ajtót.

Remélhetőleg nem hiszi azt, hogy én csak egy gyenge nő vagyok, akinek állandó törődésre van szüksége, gondolta a lány.

Amint tizennyolc lett, elköltözött otthonról, hogy a saját életét élhesse, és elkövethesse a saját hibáit. És hibák voltak bőven. Óriásiak! Christine nagyon okosnak hitte magát, amiért először az interneten keresztül próbálta közelebbről is megismerni Rafe-et, mielőtt még lépre ment volna az együtt érző megjegyzései és az érzelmes versei miatt. De legalább nem bújta vele azonnal ágyba.

Na persze! Egy rövid, de szenvedélyes viszony végül is sokkal kevésbé lett volna végzetes, mint egy eljegyzés a férfival, aki a felesége mellett még hét másik nőt is eljegyzett rajta kívül.

– Köszönjük a kekszet, Mrs. Kowolski – szólt még vissza, majd kilépett a szürkületbe.

- Örülök, hogy megismerhettem, kedvesem - kiáltott utána Mary Jo, mielőtt becsukódott volna az ajtó. - Látogasson meg, amikor csak kedve tartja!

- Sajnálom. - Vito az utcára érve megállt. - Nem akartam ilyen sokáig maradni, de olyan elbűvölő asszony még akkor is, ha szereti kifecsegni a legbensőbb titkaimat.

- Gondolom, nem csak ennyi titka van. - Christine mélyet szippantott a hűvös esti levegőből. Majdnem olyan volt, mintha ő és Vito éppen randevúznának. - Az élete Európában biztosan nagyon izgalmas. Fogadok, hogy sokkal több titka van, mint amiről hallottam.

Ajjaj! Ez majdnem úgy csengett, mintha flörtölne a férfival. Christine összeszedte magát. Legutóbb is katasztrófához vezettek az ehhez hasonló gondolatok. Eldöntötte, hogy kemény fizikai munkával tereli el a figyelmét. Inkább a kertben izzad, mint az ellenállhatatlan Vitóval az ágyban.

Végigsiklott a tekintete a Cesare család feldúlt kertjén. Az lesz a legjobb, ha az összes erotikus ábrándját elássa az első bokor alá.

- Most maga jön. Meséljen valamit magáról! - Vito valóban szeretett volna többet megtudni erről az ellentmondásokkal teli nőről. - Már ismeri az összes szégyenletes dolgot, amit valaha elkövettem, de én semmit sem tudok magáról. Attól eltekintve, hogy egyedül dolgozik, és nem bírja, ha valaki hozzáér a virágzó bokraihoz.

Christine magához szorította a kapott kekszet, és Vitóra pillantott.

- Tampában születtem, de Los Angelesben jártam iskolába. Most megint itt élek, és eltökéltem, hogy egyedül, minden külső segítség nélkül fogom elindítani a vállalkozásomat. - Odaintett egy kislánynak, aki éppen akkor rollerezett el mellettük a járdán. - Kitaláltam egy ötéves tervet. Ennyi időt adok magamnak, hogy az *All Naturalból* sikeres kisvállalkozást faragjak. Tíz éven belül viszont már azt szeretném, ha Florida más városaiban is

lennének alvállalkozásaim. Ha ez nem jönne be, akkor olyan különleges növényeket szeretnék termesztetni, amilyeneket máshol egyáltalán nem lehet beszerezni. Nem túl gyakran randizom, mert elég keményen dolgozom, így a napjaim nagy részét a szabadban töltöm, és a földet túrom.

Érdekes, hogy éppen most hozza szóba a randevút, gondolta magában Vito.

- Csak kíváncsiságból kérdezem: van helyük ebben az ötéves tervben a férfiaknak is?

- A férfiak még a hosszú távú terveimben sem szerepelnek, kivéve, ha már nagyon magányos vagyok. És még akkor is... Nos, az ilyesmi nem túl nagy szerepet játszik az életemben. - Christine végigmérte a szomszédos épületeket, majd ismét Vito háza felé nézett. - Szerintem az információk tekintetében most már kvittek vagyunk. Még el kell intéznem pár dolgot a kertben, mielőtt teljesen besötétedne.

Vito ezúttal annyiban hagyta, de szándékában állt még visszatérni a témára, és kideríteni, mi kifogása van a lánynak a férfiak ellen. Christine hozzáállása meglepte. Azt gondolta volna, hogy egy ilyen szakmával ő is a házias nők közé tartozik, akiknek az otthon és a család mindennél többet jelent. Másfelől viszont különös vonzerőt kölcsönzött ennek a nyárnak a tudat, hogy a lány ennyire ellenzi a hosszú távú kapcsolatokat. Érdekes időszak elé néztek.

- Nem akar beszélni még néhány szomszéddal? - Vito épp az imént látta Mrs. Hollenbecket, aki a kutyáját sétáltatta. Az asszony biztosan hajlandó lenne kezeskedni érte, főleg ha már megbocsátotta neki, hogy egyszer pizzát adott a kutyájának, Fluffynak. Honnan is tudhatta volna, hogy az állat allergiás a búzalisztre?

- Most viccel? Hiszen épp az imént hallottam Mary Jótól a teljes élettörténetét. - Christine meg sem állt a kertig. A puha, sötét talaj tompította lépteinek zaját, és a könnyed esti szellő kisöpörte a haját az arcából. - Ha pszichopata lenne, azt a környéken mindenki tudná. Még ha lenne is egy

eltitkolt, sötét oldala, akkor sem itt élné ki, mert azzal megfosztaná magát a lehetőségtől, hogy bármikor ehessen a legfinomabb kekszből, amit Floridában csak kapni lehet. – Letette a teli dobozt a kisteherautója platójára, és elpakolt néhány szanaszét heverő szerszámot.

Vito felkapcsolta a kinti világítást a kocsibejárónál, majd kiment a kertbe Christine után, és a formás lábában gyönyörködött.

– A környéken lakók igazán kedvesek. Nagyon segítőkészek voltak, amikor meghaltak a szüleink. Mrs. Kowolski egy teljes hétig etetett bennünket, mielőtt Giselle elhatározta, hogy megtanul főzni. Nico is egész jól boldogul a konyhában, de én és Renzo... jobb nem is beszélni róla. A többiek segítsége nélkül mi ketten kénytelenek lettünk volna chipsen élni. – Vito megköszönte a torkát. – Miben segíthetek? – Átvett a lánytól egy lapátot, mert az már túl sok szerszámot tartott a kezében.

– Nem kell segítség! – Christine elmosolyodott, és az egyik műhelyé alakított fészkerhez ment, ahol Vito egyik öccse az asztalosmunkákat végezte. – Menjen csak, ha valami dolga van! Én még pár óráig biztosan itt leszek.

– Akkor nem éj szakára kezdte összeszedni a dolgokat? – A férfi azt hitte, hogy hamarosan mindketten bemennek a házba, kellemesen elbeszélgetnek és lazítanak. És a lazítás egy hozzá hasonlóan fantáziadús férfi esetében igen tág fogalom volt. Sietve elfojtotta az erotikus képeket, amelyek hirtelen megjelentek a lelki szemei előtt.

– Nem, csak összepakolok egy kicsit, hogy ne legyen akkora a káosz most, hogy már maga is itt van. A házban is rendet rakok még lefekvés előtt, és elnézést, amiért annyira telepakoltam növényekkel a mosogatót. Azt legalább garantálhatom, hogy mindegyik mentes a kártevőktől.

– Semmi gond. De Christine, engedje, hogy segítsek! Csak ma este. Hiszen teljesen felborítottam a napirendjét.

A lány eltűnt a műhelyben, és felkapcsolta a villanyt. Stabil, fából készült polcok sorakoztak a falak mellett, és a

helyiség megvilágítása egyszerűen tökéletes volt.

A nő lepakolta a szerszámaint a betonnal borított padlóra.

- Vito, igazán nem akarok udvariatlan lenni, és meglepően szép volt ez az önnel töltött nap, annak ellenére, hogy egy igazi playboy életét éli odaát, Európában. De nekem nehezemre esik segítséget elfogadni, és ez a feladat szörnyen fontos a számomra. Szóval, ha nem gond...

- Azt szeretné, ha békén hagynám. - A férfi letette a lapátot. Úgy tűnt, a nőnek rettenetesen fontos az önállóság. - Na, jó. Csak biztos akartam lenni abban, hogy sikerült kettőnk között elsimítani a hullámokat.

- Teljesen. - Christine elkezdte a falnak támasztani a különféle szerszámokat, miközben kerülte Vito tekintetét.

De sajnos a férfiban még mindig tomboltak a hormonok, még hozzá igencsak hevesen. Ez a nő igazán felkavarta a lelkét és felkorbácsolta az érzékeit.

Ha most megcsókolom, akkor megszűnik ez a feszélyezettség köztünk, gondolta magában. De a lány olyan világosan meghúzta a határokat, hogy talán mégsem lenne jó, ha túl rámenős lenne vele ma este. Az első csókjukat inkább egy olyan alkalomra tartogatja, amikor egyikük sem lát majd okot arra, hogy abbahagyja.

- Jó éjt, Christine! - Lassan hátrált egy lépést, és vágyakozva mérte végig a karcsú, napbarnított testet. Tiszteletben fogja tartani a nő kívánságait, legalábbis egyelőre. - Szép álmokat!

Hosszú idő óta először a férfi tudta, hogy neki biztosan szép álmai lesznek.

3. FEJEZET

Két héttel később Christine még mindig azért átkozta magában Vitót, mert szép álmokat kívánt neki.

Leült a régi gumiabroncsból készült hintára a hátsó kertben. Végtelennek tűnő munkanap állt mögötte. Felnézett a sötét házra, ahol Vito a számítógépe előtt ülve dolgozott. A férfival kapcsolatos viharos álmok miatt Christine lassan már félt lefeküdni. Egy éjszaka álmok nélkül igazán pihentető lenne.

Átkarolta a karjával a gumit, és elkezdte a lábával hintáztatni magát. Testének minden izma sajgott a megerőltető munkától, de még mindig a férfiről fantáziált, akivel lassan már két hete élt egy fedél alatt. Azon az estén a műhelyben azt hitte, Vito meg fogja csókolni, de semmi sem történt.

Azóta a férfi kerülte őt, Christine pedig látástól vakulásig a kertben robotolt. Sövényeket ültetett, és kisebb területeket kerített el a kertből, ahol romantikus kis pihenősarkokat teremtett, ahogy azt Giuseppével megbeszélték. Késő esténként a műhely hátsó részénél kialakított kerti zuhanyzót használta a tisztálkodáshoz. A fából készült falak miatt tökéletesen védve volt a kíváncsi tekintetek elől, és még meleg víz is volt.

Christine így nemcsak a férfit kerülhette el, hanem a gyönyörű, csillagos ég alatt fürödhetett. Amikor végzett, tiszta ruhát vett fel, és belopakodott a házba, ahol Vito már régen ágyba bújt. A lány annyira kimerült volt, hogy abban is kételkedett, eljut-e az ágyáig.

A meleg, esti szellő bele-belekapott nedves fürtjeibe, miközben tekintete a sötét házat kutatta valami életjel után. Még csak éjfél volt, és Vito néha hajnali egyig vagy kettőig is